

A close-up of a person's face, likely a young woman, with a digital wireframe overlay. The wireframe is composed of glowing yellow and white lines forming a grid over the face. A prominent, glowing red crack runs vertically down the center of the face, starting from the forehead and extending towards the mouth. The background is dark and textured, with some light streaks and a bokeh effect.

ΣΚΟΤ ΓΟΥΕΣΤΕΡΦΕΛΝΤ

**ΣΕ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΑΠΟΛΥΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ
ΟΙ ΚΑΝΟΝΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΘΕΩΡΟΥΝΤΑΙ ΑΣΧΗΜΟΙ**

UGLIES

UGLIES • ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Αυτό το μυθιστόρημα πήρε μορφή από την ηλεκτρονική αλληλογραφία μου με τον Τεντ Τσιάνγκ σχετικά με την ιστορία του τελευταίου «Liking What You See: A Documentary». Οι παρατηρήσεις και συμβουλές του για το βιβλίο αυτό ήταν επίσης πολύτιμες.

Σ.Γ.

Μέρος 1ο

ΟΤΑΝ ΓΙΝΕΣΑΙ ΩΡΑΙΟΣ

*Δεν είναι καλό να γεμίζεις την κοινωνία
με ωραίους ανθρώπους;*

Γιανγκ Γουάν, *The New York Times*

Η ΣΥΝΟΙΚΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΝΟΥΡΙΩΝ ΩΡΑΙΩΝ

Μόλις είχε μπει το καλοκαίρι κι ο ουρανός είχε ένα χρώμα που θύμιζε εμετό γάτας.

Βέβαια, σκέφτηκε η Τάλι, για να πετύχεις αυτές τις ρόδινες αποχρώσεις θα έπρεπε για ένα διάστημα να δίνεις στη γάτα σου μόνο γατοτροφές με γεύση σολομού. Πάντως, τα σύννεφα όπως έτρεχαν θύμιζαν λιγάκι ψάρια, γιατί έτσι όπως τα ξέφτιζε ο άνεμος ήταν σαν να είχαν λέπια. Καθώς ξεθώριαζε το φως της μέρας, από τα κενά ανάμεσά τους φαίνονταν μεγάλα σκούρα μπλε κομμάτια της νύχτας, σαν αναποδογυρισμένος ωκεανός, απύθμενος και παγερός.

Κάθε άλλο καλοκαίρι θα ήταν όμορφο ένα τέτοιο ηλιοβασίλεμα. Αλλά από τότε που έγινε ωραίος ο Πέρις τίποτα δεν της φαινόταν όμορφο. Είναι απαίσιο να χάνεις τον καλύτερό σου φίλο, έστω κι αν είναι μόνο για τρεις μήνες και δύο ημέρες.

Η Τάλι Γιάνγκμπλαντ περίμενε να σκοτεινιάσει.

Από το ανοιχτό της παράθυρο έβλεπε τη Συνοικία των Και-

νούριων Ωραίων. Οι πύργοι διασκέδασης είχαν φωταγωγηθεί ήδη και οι αναμμένοι δαυλοί σχημάτιζαν φωτεινά μονοπάτια στους κήπους αναψυχής. Στον ρόδινο ουρανό, που σκοτεινιάζε σιγά σιγά, λικνίζονταν μερικά αερόστατα δεμένα με σκοινιά, που οι επιβάτες τους έριχναν πυροτεχνήματα ασφαλείας σε άλλα αερόστατα και περαστικά αλεξίπτωτα παρασείλιγγκ. Τα γέλια και η μουσική γλιστρούσαν πάνω στο νερό σαν πέτρες που τις πέταξαν με το σωστό φάλτσο κι έξυναν με τις σκληρές τους άκρες τα νεύρα της Τάλι.

Τα περίχωρα της πόλης, που τα χώριζε από τη Συνοικία των Καινούριων Ωραίων η σκοτεινή οβάλ καμπύλη του ποταμού, ήταν βυθισμένα όλα στο σκοτάδι. Όλοι οι άσχημοι είχαν πέσει για ύπνο.

Η Τάλι έβγαλε το διασυνδεδετικό δαχτυλίδι της και είπε: «Καληνύχτα».

«Όνειρα γλυκά, Τάλι» απάντησε το δωμάτιο.

Μασούλησε μια παστίλια-οδοντόπαστα, χτύπησε τα μαξιλάρια της κι έβαλε κάτω από τα σκεπάσματα μια μικροσκοπική φορητή θερμάστρα, που παρήγαγε την ίδια πάνω κάτω θερμότητα μ' ένα κοιμισμένο άτομο στις διαστάσεις της Τάλι.

Μετά πήδησε από το παράθυρο.

Μόλις βρέθηκε έξω, στο σκοτάδι της νύχτας που είχε γίνει πια πίσσα, η Τάλι αμέσως ένιωσε καλύτερα. Ίσως να ήταν ανόητο το σχέδιό της, αλλά το προτιμούσε από άλλη μια άγρυπνη νύχτα αυτολύπησης. Στο σκιερό μονοπάτι της όχθης ήταν εύκολο να φανταστεί τον Πέρις να βαδίζει αθόρυβα πίσω της πνίγοντας τα γέλια του, έτοιμος να κατασκοπεύσει γι' άλλη μια νύχτα τους καινούριους ωραίους. Μαζί της. Η Τάλι κι ο Πέρις είχαν βρει τον τρόπο να ξεγελάνε την επόπτρια της

εστίας από τότε που ήταν δώδεκα χρονών, όταν οι τρεις μήνες διαφοράς της ηλικίας τους φάνταζαν χωρίς καμία σημασία.

«Καλύτεροι φίλοι για πάντα» μουρμούρισε η Τάλι, ψηλαφίζοντας το μικρό σημάδι στη δεξιά παλάμη της.

Το νερό γυάλιζε ανάμεσα απ' τα δέντρα και τ' απόνερα ενός περαστικού ταχύπλου έσπασαν στην όχθη. Η Τάλι έσκυψε και κρύφτηκε στις καλάμιές. Το καλοκαίρι ήταν πάντοτε η καλύτερη εποχή για κατασκοπευτικές εξορμήσεις. Το χορτάρι ήταν ψηλό, δεν έκανε ποτέ κρύο και την άλλη μέρα δεν κουτούλαγες από τη νύστα στο σχολείο.

Τώρα βέβαια ο Πέρις θα μπορούσε να ξυπνά ό,τι ώρα ήθελε το πρωί. Άλλο ένα πλεονέκτημα των ωραίων.

Ο σιδερένιος σκελετός της παλιάς βαριάς γέφυρας του ποταμού ήταν μαύρος σαν τη νύχτα. Αυτή η γέφυρα είχε κατασκευαστεί τόσο παλιά, που είχε χτιστά θεμέλια αντί για αιωρούμενα υποστηρίγματα. Ένα εκατομμύριο χρόνια από τώρα, όταν η υπόλοιπη πόλη θα είχε γίνει σκόνη, η γέφυρα θα στεκόταν στη θέση της σαν απολιθωμένο κόκαλο.

Αντίθετα με τις υπόλοιπες γέφυρες της Συνοικίας των Καινούριων Ωραίων, αυτή δεν μπορούσε να μιλήσει – και, το κυριότερο, να καταγγείλει παραβάτες. Παρά τη βουβαμάρα της όμως, φαινόταν πάντα πολύ σοφή στην Τάλι, σαν να διέθετε τη σιωπηλή γνώση ενός αιωνόβιου δέντρου.

Τώρα τα μάτια της είχαν προσαρμοστεί απόλυτα στο σκοτάδι και βρήκε μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα την πετονια που ήταν δεμένη στη γνωστή πέτρα. Την τράβηξε κι άκουσε το πλατς του σχοινιού που έπεσε από την κρυψώνα του ανάμεσα στα υποστηρίγματα της γέφυρας. Η Τάλι συνέχισε να τραβάει μέχρι που η αόρατη πετονια έδωσε τη θέση της σ' ένα υγρό

σχοινί με κόμπους. Η άλλη άκρη του ήταν δεμένη ακόμη στον σιδερένιο σκελετό της γέφυρας. Η Τάλι τέντωσε το σχοινί και το έδεσε στο γνωστό δέντρο.

Χρειάστηκε να κρυφτεί πάλι στο ψηλό χορτάρι καθώς περνούσε άλλο ένα ταχύπλοο από το ποτάμι. Οι άνθρωποι που χόρευαν στο κατάστρωμα δεν είδαν το σχοινί που ήταν τεντωμένο ανάμεσα στη γέφυρα και στην όχθη. Ποτέ δεν το έβλεπαν. Οι καινούριοι ωραίοι ήταν υπερβολικά απορροφημένοι από τα γλέντια τους για να προσέξουν τέτοια μικροπράγματα.

Όταν χάθηκαν τα φώτα του ταχύπλοου, η Τάλι δοκίμασε το σχοινί με όλο της το βάρος. Μια φορά είχε λυθεί από το δέντρο, οπότε εκείνη κι ο Πέρις είχαν διαγράψει μια μεγάλη ταλάντωση πάνω από τον ποταμό πριν πέσουν στο παγωμένο νερό. Η Τάλι χαμογέλασε στη θύμηση, συνειδητοποιώντας ότι θα προτιμούσε να ξαναζήσει αυτή την περιπέτεια – να είναι μουσκεμένη και παγωμένη με τον Πέρις– παρά να είναι στεγνή και ζεστή απόψε αλλά μονάχη της.

Κρεμασμένη ανάποδα και σφίγγοντας με τα χέρια και τα πόδια της τους κόμπους κατά μήκος του σχοινοῦ, η Τάλι σκαρφάλωσε στον μεταλλικό σκελετό της γέφυρας και μετά τη διέσχισε σαν κλέφτης, περνώντας στη Συνοικία των Καινούριων Ωραίων.

Η Τάλι ήξερε πού έμενε ο Πέρις από το ένα και μοναδικό μήνυμα που της έστειλε από τότε που έγινε ωραίος. Ο Πέρις δεν είχε αναφέρει διεύθυνση, αλλά η Τάλι ήξερε το κόλπο ν' αποκρυπτογραφεί τους φαινομενικά ανάκατους αριθμούς στο τέλος ενός μηνύματος. Οδηγούσαν σ' ένα κτίριο που λε-

γόταν Μέγαρο Γκάρμπο, στην περιοχή της συνοικίας με τους λόφους.

Δεν ήταν τόσο απλό να πάει εκεί. Η Τάλι και ο Πέρις στις εξορμήσεις τους δεν απομακρύνονταν ποτέ από την όχθη του ποταμού, όπου ήταν εύκολο να κρυφτούν χάρη στη βλάστηση και στο σκοτεινό φόντο της Συνοικίας των Άσχημων. Τώρα όμως η Τάλι κατευθυνόταν στο κέντρο του νησιού, όπου στους φωτισμένους δρόμους κυκλοφορούσαν όλη τη νύχτα γλεντοκόποι κι αποκριάτικα άρματα. Οι καινούριοι ωραίοι σαν τον Πέρις έμεναν πάντα εκεί που γίνονταν τα πιο τρελά γλέντια.

Η Τάλι είχε απομνημονεύσει τον χάρτη, αλλά, αν έκανε το παραμικρό λάθος στη διαδρομή, ήταν χαμένη. Χωρίς το διασυνδεδετικό δαχτυλίδι της δε γινόταν αντιληπτή από τα οχήματα. Θα την τσαλαπατούσαν σαν σκουπίδι.

Εδώ, φυσικά, η Τάλι ήταν σκουπίδι.

Ακόμα χειρότερα, ήταν άσχημη. Ήλπιζε όμως ότι ο Πέρις δε θα το έβλεπε έτσι. Δε θα την έβλεπε έτσι.

Η Τάλι δεν είχε ιδέα τι θα γινόταν αν την έπιαναν. Δε θα ήταν όπως αν την τσάκωναν να έχει «ξεχάσει» να φορέσει το δαχτυλίδι της, να κάνει κοπάνα από το μάθημα ή να ξεγελάσει το σπίτι να παίξει μουσική πιο δυνατά απ' ό,τι επιτρεπόταν. Αυτά τα έκαναν όλοι, και τους έπιαναν. Ωστόσο, εκείνη κι ο Πέρις ήταν πάντα πολύ προσεκτικοί για να μην τους πιάσουν σ' αυτές τις εξορμήσεις. Το πέρασμα στην απέναντι όχθη του ποταμού δεν ήταν αστείο πράγμα.

Τώρα όμως ήταν πολύ αργά για ανησυχίες. Στο κάτω κάτω, τι θα της έκαναν; Σε τρεις μήνες θα γινόταν κι αυτή ωραία.

Η Τάλι προχώρησε κλεφτά στην όχθη μέχρι που έφτασε

σ' έναν κήπο αναψυχής και τρύπωσε στο σκοτάδι κάτω από μια δεντροστοιχία με κλαίουσες ιτιές. Υπό την κάλυψή τους, συνέχισε τον δρόμο της παράλληλα μ' ένα μονοπάτι που το φώτιζαν μικρές τρεμάμενες φλόγες.

Ένα ζευγαράκι ωραίων πέρασε προς την αντίθετη κατεύθυνση. Η Τάλι κοκάλωσε, αλλά κοιτάζονταν στα μάτια τόσο απορροφημένοι, που δεν την αντιλήφθηκαν έτσι καθώς ήταν κρυμμένη στις σκιές. Η Τάλι τους έβλεπε σιωπηλή να φεύγουν, νιώθοντας εκείνη τη ζεστασιά που της προκαλούσαν πάντα τα ωραία πρόσωπα. Ακόμα κι όταν εκείνη και ο Πέρις τούς κατασκόπευαν από τις σκιές, γελώντας πνιχτά με τις σαχλαμάρες που έλεγαν κι έκαναν οι ωραίοι, δεν μπορούσαν να μη μαγνητιστούν από τα πρόσωπά τους. Τα μεγάλα τέλεια μάτια τους είχαν κάτι μαγικό, κάτι που σ' έκανε να θέλεις να προσέξεις ό,τι έλεγαν, να τους προστατέψεις από κάθε κίνδυνο, να τους κάνεις ευτυχισμένους. Ήταν τόσο... τόσο ωραίοι.

Όταν εξαφανίστηκε το ζευγαράκι στην επόμενη στροφή, η Τάλι κούνησε το κεφάλι της για να διώξει τις γλυκανάλατες σκέψεις. Δεν είχε έρθει εδώ για να χάσκει. Ήταν παρείσακτη, ήταν παραβάτης, ήταν άσχημη. Κι είχε μια αποστολή.

Ο κήπος έμπαινε μέσα στην πόλη και ξεδιπλωνόταν σαν μαύρος ποταμός ανάμεσα στους φωτισμένους πύργους διασκέδασης και τα σπίτια. Η Τάλι προχώρησε λίγο ακόμα και ξάφνιασε ένα ζευγαράκι κρυμμένο ανάμεσα στα δέντρα (ας μην ξεχνάμε πως ήταν κήπος *αναψυχής*), αλλά μες στο σκοτάδι δεν είδαν το πρόσωπό της και της πέταξαν απλώς ένα πείραγμα καθώς μουρμούριζε «συγγνώμη» κι απομακρυνόταν βιαστικά. Ούτε αυτή τους είδε καλά – μόνο ένα σύμπλεγμα υπέροχων ποδιών και χεριών.

Κάποια στιγμή έφτασε εκεί που τελείωνε ο κήπος. Ο Πέρις έμενε λίγα τετράγωνα πιο πέρα.

Η Τάλι κοίταξε τον δρόμο κρυμμένη πίσω από ένα παραπέτασμα κρεμαστών περικοκλάδων. Βρισκόταν πολύ πιο μακριά απ' όσο είχε φτάσει με τον Πέρις και στο σημείο που τελείωνε το επεξεργασμένο σχέδιό της. Δεν υπήρχε τρόπος να κρυφτεί στους πολυσύχναστους κατάφωτους δρόμους. Ψηλάφισε το πρόσωπό της, την πλατιά μύτη και τα λεπτά χείλη, το υπερβολικά ψηλό μέτωπο και την μπερδεμένη μάζα των κατσαρών μαλλιών. Ένα βήμα έξω από τα χαμόκλαδα και θα την εντόπιζαν. Ένιωθε το πρόσωπό της να καίει καθώς το χάιδευε το φως. Τι δουλειά είχε εδώ; Έπρεπε να είχε μείνει στο σκοτάδι της Συνοικίας των Άσχημων και να περιμένει τη σειρά της.

Αλλά έπρεπε να δει τον Πέρις, έπρεπε να του μιλήσει. Δεν ήταν σίγουρη για ποιον ακριβώς λόγο, αλλά δεν άντεχε άλλο να κάνει χιλιάδες φανταστικές συζητήσεις μαζί του κάθε βράδυ πριν την πάρει ο ύπνος. Ήταν αχώριστοι από τότε που ήταν μικρούλια και τώρα... τίποτα. Αν μιλούσαν για λίγα λεπτά, ίσως το μυαλό της να έπαυε να κουβεντιάζει μ' έναν φανταστικό Πέρις. Τρία λεπτά μπορεί να της αρκούσαν για τρεις μήνες.

Η Τάλι έλεγξε δεξιά κι αριστερά τον δρόμο, ψάχνοντας για πλαϊνές αυλές να κινηθεί, σκοτεινές εισόδους να κρυφτεί. Ένιωθε σαν αναρριχητής βράχων μπροστά σ' έναν κάθετο γκρεμό, που ψάχνει για ρωγμές και πατήματα.

Η κίνηση έκοψε λιγάκι κι εκείνη περίμενε, τρίβοντας το σημάδι στη δεξιά παλάμη της. Τέλος, η Τάλι αναστέναξε, ψιθύρισε «Καλύτεροι φίλοι για πάντα» κι έκανε ένα βήμα, βγαίνοντας στο φως.

Ξάφνου, ακούστηκε φοβερή φασαρία από κάπου στα δεξιά

της κι η Τάλι τραβήχτηκε απότομα στο σκοτάδι, σκόνταψε στις περικοκλάδες και προσγειώθηκε άτσαλα στα γόνατα, σίγουρη για λίγα δευτερόλεπτα πως την είχαν πιάσει.

Αλλά ο σαματάς αυτοοργανώθηκε σ' έναν έντονο ρυθμό. Ήταν ένα αυτόματο τύμπανο που ερχόταν από τον δρόμο. Φαρδύ σαν σπίτι, παλλόταν από την κίνηση δεκάδων μηχανικών βραχιόνων που χτυπούσαν κάθε μεγέθους τύμπανα. Πίσω ακολουθούσαν γλεντζέδες που χόρευαν στον ρυθμό του, έπιναν κι εκσφενδόνιζαν τ' άδεια μπουκάλια στο μεγάλο απρόσβλητο μηχάνημα.

Η Τάλι χαμογέλασε. Οι γλεντζέδες φορούσαν μάσκες.

Το μηχάνημα έβγαζε μάσκες από το πίσω μέρος, προσπαθώντας να προσελκύσει κι άλλους στην αυτοσχέδια παρέλαση: διαβολικά πρόσωπα και απαίσιους κλόουν, πράσινα τέρατα και γκρίζα άλιεν με μεγάλα οβάλ μάτια, γάτες, σκύλους κι αγελάδες, πρόσωπα με μοχθηρά χαμόγελα ή τεράστιες μύτες.

Η πομπή προχώρησε αργά και η Τάλι κρύφτηκε μέσα στη βλάστηση. Μερικοί γλεντζέδες πέρασαν τόσο κοντά, που πλημμύρισε τα ρουθούνια της η γλυκερή μυρωδιά των μπουκαλιών τους. Ένα λεπτό αργότερα, όταν η μηχανή είχε φτάσει μισό τετράγωνο πιο πέρα, η Τάλι βγήκε από την κρυψώνα της και μάζεψε μια μάσκα από χάμω. Το πλαστικό ήταν μαλακό και ζεστό ακόμη από την επεξεργασία του μέσα στο μηχάνημα πριν από λίγα δευτερόλεπτα.

Πριν πιέσει τη μάσκα στο πρόσωπό της, η Τάλι πρόσεξε πως είχε εκείνο το ρόδινο χρώμα του ηλιοβασιλέματος που θύμιζε εμετό γάτας, μακριά μουσούδα και ροζ αυτάκια. Η έξυπνη κόλλα απλώθηκε στο δέρμα της καθώς εφάρμοζε η μάσκα στο πρόσωπό της.

Η Τάλι πέρασε ανάμεσα από τους μεθυσμένους χορευτές, βγήκε από την άλλη πλευρά της παρέλασης, χώθηκε σε μια πάροδο κι έτρεξε στο Μέγαρο Γκάρμπο φορώντας μια μάσκα γουρουνιού.

Η Τάλι ζει σε έναν κόσμο όπου τα δέκατα έκτα γενέθλια επιφέρουν την αισθητική τελειότητα. Όλοι οι δεκαεξάχρονοι υποβάλλονται σε μία εγχείρηση η οποία εξαφανίζει όλες τις ατέλειες και σε μετατρέπει από άσχημο σε όμορφο. Παραμονές των γενεθλίων της περιμένει αυτό το σημαντικό γεγονός που θα αλλάξει τη ζωή της. Το μόνο πρόβλημά της είναι η φίλη της, η Σέι, που δε θέλει να γίνει όμορφη, δε θέλει να υπακούσει στους νόμους του κράτους, και προγραμματίζει να ενωθεί με τους επαναστάτες στο δάσος, εκεί όπου πηγαίνουν όλοι οι άσχημοι για να γλιτώσουν την εγχείρηση. Η Τάλι δε θέλει να την ακολουθήσει και να θυσιάσει το όνειρό της. Όμως, λίγο πριν από την εγχείρηση, οι κρατικοί υπάλληλοι την ανακρίνουν και της προσφέρουν τη χειρότερη επιλογή που θα μπορούσε να φανταστεί. Να βρει τη Σέι, να ανακαλύψει πού κρύβονται οι επαναστάτες, και να τους προδώσει... Έχει έρθει πια η ώρα να πάρει τη μεγαλύτερη απόφαση της ζωής της. Μια απόφαση που θα αλλάξει για πάντα τον κόσμο της.

**ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ
ΣΤΟ NETFLIX**

ISBN:978-618-03-3076-2

9 786180 330762

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83076

metaixmio.gr